

KÖŞE

19 TEMMUZ 2020 • SAYI 6

İSTANBUL

HOŞ GELDİNİZ

Bizim için sadece bir dergiden öte, kendi düşüncelerimizin tüm sadeliği ile yaşam bulduğu köşemize hoş geldiniz. Hepimizin aklının bir köşesindeki düşüncelerin farklı gözlerle ele alındığı Köşe, hem kendi içinde, hem de bir bütün olarak özel. Farklı, bazen birbirine zıt bakış açılarıyla oluşan bu dergi, her ne kadar hiçbirimiz birbirimize benzemesek de, bizi bir bütün haline getirdi. Aklımızın kuytu köşelerinde duran düşüncelere ışık tuttuğumuz ve tutmaya devam edeceğimiz Köşe, dileriz ki size sunduğumuz farklı bakış açıları ile, bizde kendinize ait bir şeyler bulmanızı sağlar. Umarız ki köşeden köşeye atlarken, sizin de aklınızdaki fikirler uyanır ve bizim köşemizde yeniden hayat bulur. Peki neden “Köşe”? Şüphesiz medya, günümüzün en güçlü araçlarından biri. Silahların yerini “tweet”lerin aldığı, sinemanın yerini Netflix’in aldığı, modanın podyumlardan Instagram’a taşındığı, 21. yüzyıl dünyasında, bir tuşla aradığımıza ulaşabiliyoruz. Peki bu bilgi kalabalığında biz nereye düşüyoruz? Büyüyen ve gelişen, raflardan ekranlara taşınan dergiler ve gazeteler tüm bu gelişmelere rağmen hala bize okumak istediğimiz bilgiyi sunmuyor. En korkunç filmin haberler olduğu bu dünyada “Peki gençler ne düşünüyor?” diyen herkes için bizim köşemizi yaratmak, sansürsüz bir şekilde istediğimizi yazmak, okumak, çizmek ve yapmak için yarattığımız “Köşe”nin adı da kendi kadar özel bizim için. Artık gençlere ve ruhu genç kalanlara da okumak düşer.

İÇİNDEKİLER

- Post-Sovyet Modası: Lotta

Volkova

- Ne İzlesek?
- Sürdürülebilir Moda
- Başarısızlık Sonrası Toparlanma Süreci
- Keşkeler İstasyonu
- Neden Yeni Bir Dil Öğrenmeliyiz?
- Bugün de Doyduk: Batard
- Güneşe Küsen Günebakan: Nilipek
- Maskeli Beachler Çeşmede

POST-SOVYET MODASI: LOTTA VOLKOVA

ZEYNEP

SAKARYA

Sevdiğiniz moda yazokullarının çoğu içinde bulunduğumuz pandemiden dolayı iptal olmuş olsa da, Intituto Marangoni'nin online eğitimleri devam ediyordu. Burs başvurusunda bulundum ve beklemeye başladım. Pozitif bir geri dönüş aldıktan dört gün sonra ise "Fashion Image & Styling" derslerim başladı ve burada çok farklı kişileri öğrenmeye başladım. Anlatılan kişilerden beni en çok etkileyen isim Lotta Volkova oldu. Peki Lotta Volkova kim?

Balenciaga'nın meşhur stilisti Volkova, Rusya'da doğdu ve London's Central Saint Martins'te fotoğrafçılık ve güzel sanatlar okudu. Post-Sovyet modasının ileri gelen isimlerinden olan Volkova, tarihsel ve farklı bakış açılarını, moda editörlüğünü yaptığı Re-edition (ticari olmayan dergilerden biri) ile göstermekte. Günümüzde kendisi hala Miu Miu, Vetements, Balenciaga, Mulberry ve Marc Jacobs markalarının hem moda şovları hem de çekimleri için styling yapıyor ve Post-Sovyet moda anlayışını, herkesin baktığından daha farklı bir perspektiften bakarak anlatıyor. "Normal" sayılan moda anlayışının kurallarını yıkıp baştan yazan Volkova, stiliyle herkesi etkilemeyi başarıyor gerçekten. Birçok insanın "çirkin" ya da "hoş olmayan" diye bahsettiği moda şekli veriyor ve bunu da dünyaca ünlü fotoğrafçılar sayesinde yapıyor. Renk uyumlarının sınırlarını her seferinde kırmayı başarıyor.

Renk uyumlarının sınırlarını her seferinde kırmayı başarıyor. Kendisine göre "alt kültürler" veya "farklı kültürler" yok artık modada, çünkü hepsi birbiriyle iç içe geçmeye başlıyor ve onun hedefi de tam olarak bu. Ultra feminin olarak gözüken ve çoğunlukla "normal moda" anlayışında olan bu terimi kırmak için, daha çok "erkeklerin tercih edeceği" kamuflaj deseni gibi daha maskülen tarzları birbiriyle karıyorlar. "Kızların giymesi için" tasarlanan beli açık tişörtleri ve pembe, sarı gibi renkleri erkeklere giydirerek modada çok fazla gözler önüne serilen kişilik ve politika konularına kendi tarihinden esinlenerek şekil veriyor ve konuları daha konuşmaya açık hale getiriyor. Çoğunlukla 90'lar estetiğine uygun olarak çekimler yaptırdığı Re-Edition dergisinde de moda anlayışının zincirlerini kırarak toplumsal eleştiriler yapmayı başarıyor. Çok mücadeleci ve bazen anlayışsız olan bu moda camiasına yaratmanın özgürlüğünü ve sunabileceği eleştirileri, moda severleri ile buluşturan Volkova, hala aktif olarak çalışmaya devam ediyor. En son yaptığı çalışmalarından biri de Kim Kardashian'ın "Skims" markası içindi ve fotoğrafları gören herkesi hayran bırakmayı başarıyor doğrusu.

Stil, kişiden kişiye değişen bir şey olsa da, Lotta Volkova'ya ve çıkardığı muhteşem eserlere bakmanızı öneririm. Yaptığı çekimler ya da moda şovu stylingi olsun, hepsinde alışılmışın dışına çıkarak insanda ister istemez bir merak uyandırıyor.

NE İZLESEK? DEFNE CILIZ

Ozan Açıktan'ın "Yarına Tek Bilet" adlı filmi geçtiğimiz hafta 19 Haziran'da Netflix üzerinden yayınlandı. Çoğunlukla komedi filmlerinin yönetmenliğini yapan Açıktan, Netflix dizisi "Atiye" 'nin yapımında da çalıştıktan sonra Netflix'in ilk orjinal Türk filmi olan "Yarına Tek Bilet" 'in yönetmenliğini yaptı. Yaklaşık bir buçuk saat olan bu film, İzmir'e giden bir trende tanışan Leyla (Dilan Deniz) ve Ali (Metin Akdülger) hakkında. Eski sevgililerinin düğününü basmak üzere yola çıkan bu iki karakter her ne kadar dışarıdan oldukça zıt gözükseler de, 14 saatlik bir tren yolculuğu boyunca hayatları hakkında konuştukça birçok ortak noktalarının farkına varırlar ve aralarında bir bağ oluşur.

Yarına Tek Bilet, "Hur Man Stoppar Ett Bröllop" adlı bir İsveç filmi uyarlaması olmasına rağmen film fragmanını ilk izlediğimde daha çok Richard Stuart Linklater'ın "Before" adlı film üçlemesinden yola çıkılarak yapılmış bir Türk yapıtı olduğunu düşünmedim değil. Linklater'ın "Before Sunrise" filmi ile başlayan bu üçlemesinde ana karakterler Celine (Julie Delpy) ve Jesse (Ethan Hawke), Viyana'ya giden bir trende tanışır. Ruhen karmaşık kişiliklere sahip olan bu iki karakter aralarında bir bağ hissederek trenden beraber inmeye ve Viyana'da bir gece geçirmeye karar kılarlar. Diyalog üstünde yazılan bu üç filmde de seyirci ana karakterlerin hayat, sanat, müzik üstüne fikirlerini dinler. Tıpkı Celine ve Jesse gibi Yarına Tek Bilet karakterleri Leyla ve Ali de bir tren yolculuğunda tanışır. Karışık aşk hayatları ve İzmir'e gitme nedenleri üzerine konuşurken tartışmalarla dolu derin bir konuşmaya dalarlar. Aslında Linklater ve Açıktan'ın filmlerini oldukça benzer kılan temel özellik iki filmin de iki karakter arasında geçen 1 günlük bir diyalog üstüne yapılmış olması denebilir. Aynen Linklater gibi, Açıktan da seyircide hazır yazılmış bir senaryodan ziyade sıradan bir çiftin günlük bir konuşmasını dinlemiş etkisi bırakmaya çalışmış.

Açıktan'ın bu yapıtını piyasadaki diğer filmlerden farklı kılan ana özellik ise tüm filmin aynı mekanda, İzmir'e giden bir trende geçmesi. Her ne kadar bu bakımdan Netflix'in en düşük bütçeli filmi olsa da, şahsen ana karakterlerin 14 saat boyunca aynı alanda bulunması ve derin konuşmalara dalması filmi bir o kadar da etkileyici yapan unsurlardan biriydi.

Bu film boyunca seyircinin dikkatini çeken diğer unsurlar da var. Çoğu filmde yönetmenler sahnelerin duygusal içeriğini seyirciye hissettirmek için destekleyici müziklere yer verirler. Ancak Açıktan bu filmde bu yöntem farklı bir şekilde başvurmuş. Filmin yarısına kadar neredeyse hiç bir sahne müzik ile desteklenmemiş ve sahnelere müzik ile destek vermek yerine tren sesi gibi çeşitli ve etkileyici yöntemlere başvurulmuş. Ancak belli bir yerden sonra neredeyse tüm sahnelerde çeşitli müziklere yer verilmiş ve bunun da filmin iki yarısını birbirinden oldukça farklı kılmış olduğunu düşünmemek elde değil.

Son olarak filmin geneline bakılacak olunursa, 5.7/10 IMDB ve 2.5/5 Beyazperde değerlendirmelerine uyan bir Netflix orijinali diyebilirim. Kendi sınıfındaki diğer filmlere oranla Türk yapımı orijinalliği oldukça yüksek olmasa da, izlenmesini tavsiye edeceğim bir film.

SÜRDÜRÜLEBİLİR MODA

DERİN ÇAKMAK

Giyinmek, insanın ilk çıkışından bu yana hep farklı değerler taşımış, kimi zaman korunmak, kimi zaman ısınmak, kimi zaman kapanmak, kimi zaman ekonomik durumunu yansıtmak, kimi zaman da kendini ifade etmek. Benim gözümde giyinmek, insana en yakın sanat formu, her gün üstümüze ne giyeceğimizi seçerken o gün kendimizi dünyaya nasıl yansıtacağımızı da seçiyoruz sanki. Taktığın küpeden, giydiğin bluza, hatta saçını ne tarafa ayırdığına kadar hepsi bir bütün ve bir tür sanat aslında. Ancak günümüzde iyice güçlenmiş “pop-kültür” ve “trendler” modanın yönünü değiştirip dünyanın en çok para dönen sektörlerinden biri haline getirmekle beraber işin sanat ve tasarım boyutunu finansal kaygıların gerisinde kalmaya itti. Bu finansal kaygılar, her hafta değişen trendler, ekranlarımızı dolduran “influencerlar” ile birlikte belki de moda sektörünün en büyük düşmanı olan “hızlı moda” ortaya çıktı.

"Hızlı moda" dediğimizde aklımıza tüketici toplumlara yönelik sık ve kötü şartlarda üretim yapan, başarılı tasarımlardan çok popüler olan ürünlere yer veren birçok marka geliyor akla. Bu markaların çoğu yılda en az sekiz sezon koleksiyon çıkararak müşterisini kısa süre dayanan ürünleri tüketmeye itiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bu ürünler dayanmama evresine gelmeden zaten modası geçtiği için yenileri alınmış oluyor. Kısacası, kötü şartlarda üretilmiş, basit ama popüler bu ürünler vitrinlere ve ekranlara düştükçe toplumda bu ürünleri aynı sıklıkta tüketmeye başlıyor ve içinden çıkılamayacak bir döngü haline geliyor. Bu döngüde yanan hem tüketici, hem de bu hızlı üretim sırasında sömürülen çalışanlar ve zarar verilen doğa oluyor.

Hızlı modanın zararlarına daha detaylı baktığımızda aslında ana sorunun üretim sırasında kullanılan yöntemler olduğunu görüyoruz. Tamamen finansal kaygılarla yaklaşan büyük markalar hızlı üretimlerini destekleyebilmek için en doğru yöntemlerden çok en kolay yöntemleri tercih ediyorlar. Bu yanlış yöntemlerin arasında ödenen maaşların çalışan haklarına aykırı olmasından tutun küresel ısınmaya birinci dereceden katkı sağlayan doğa katliamlarına kadar bir sürü madde yer alıyor. Yapılan insan haklarına aykırı davranışlardan öte doğaya verilen zararın geri dönüşü olmamasından sebep bu tüketim zinciri aslında insanları kendi sonlarına götürüyor.

İnsanın doğa olmadan yaşamayacağı gerçeğini yok sayıp bu kadar basit trend algılarına yenik düşerek bu tüketim zincirine katkıda bulunması da trajikomik sayılabilir. Ben dahil bir çoğumuz kendimizi oldukça bilinçli bireyler olarak düşünürken "Trendyol" veya "Zara"dan aynı tişörtün beş rengini söyleyebiliyoruz. Belki farkında olarak belki olmayarak içine girdiğimiz bu tüketim algısından bir an önce çıkıp sürdürülebilir moda ile tanışmak gerek aslında.

Ben çok uzun zamandır moda ya ilgi duymama rağmen yeni yeni farkına vardım bu sürdürülebilir modanın. Aslında çok basit hayatlarımıza uyarlayabileceğimiz yöntemlerden başlayan ve her geçen gün gelişen sürdürülebilir moda bundan sonra daha bilinçli tüketiciler olabilmek için hepimiz tercih etmesi gereken yol aslında. Birçok eski markanın doğa dostu yöntemlere geçiş yapmasıyla birlikte birçok yeni doğa dostu markanın da ortaya çıktığı şu dönemde kolaylaşan bir yöntem alışveriş yaptığımız markaların prosedürlerini bilmek ve nereye para verdiğimiz farkına varmak. Bununla beraber kısa süreli trend algılarına yenik düşmeyerek çok sayıda ürün almak yerine kaliteli ürünler olarak daha stabil bir tüketici profili de oluşturabiliriz. Son olarak ikinci el ürünler ile birtakım ihtiyaçlarımızı karşılayarak ciddi bir etki yaratabiliriz. İkinci el özellikle "vintage" kıyafetlerin geri dönmesi ile birlikte aslında oldukça kolaylaştı, hem bana giydiğim kıyafetlerin benim elime ulaşmadan önceki hayatları hep çok ilginç gelmiştir. Tüm bu dediklerimi toparlayacak olursak, bilinçli tüketiciler olup nereden, nasıl, ne aldığımızı bilirsek ve paramızı doğaya ve insanlara zarar vermeyecek şekilde kullanırsak bu zincirin dışına çıkmış, küçük de olsa olumlu bir etki yaratmış oluruz.

BAŞARISIZLIK SONRASI TOPARLANMA SÜRECİ ZEYNEP POYANLI

Daha yazmayı yeni öğrenecek kadar küçükken bize yöneltilen “Büyüyünce ne olmak istiyorsun?” sorusuna verdiğimiz cevap, kendimize koyduğumuz ilk hedefi oluşturdu. Bu soruya astronot olmaktan başbakanlığa kadar uzanan cevaplar verdik, hepimiz kendimizi gelecekte sahip olmayı amaçladığımız mesleğin üniformasını giyerken resmettik ve gece yatmadan önce hayaller kurduk. Zamanın geçmesiyle büyüdük; çevremize karşı kazandığımız farkındalığın ışığında hedeflerimiz değişti ve şekillendi, ancak var olmayı hiçbir zaman bırakmadı. Onların uğruna çalıştık, yeri geldi zamanımızdan feragat ettik, elimizden geleni yaptık. Sonra da onları gerçekleştiremeyeceğimizi anladık.

Sarf edilen emeklerin ardından bir anda yere çakılmak, kendinize belirlediğiniz amacın ortadan kaybolmasını müdahale edemeden izlemek ister istemez insanı boşluğa sürüklüyor. Kendimden örnek vermek gerekirse bu boşluğun sonucunda günde 16 saatlik ekran süresi/gün ortasında 4 saatlik öğle uykularına yatma/ağlama döngüsüne girdiğimi, üstüne üstlük yatağımdan kalkmadığım için zamanın geçmesiyle birlikte kendimi daha suçlu hissettiğimi itiraf etmeliyim. Başarısızlığımızın daha taze olduğu dönemde, nasıl toparlanıp hayatımıza olduğu gibi devam edebiliriz? Açıkçası, bu sorunun cevabını ben de tam olarak verebilmiş değilim.

Özellikle tamamen yabancı bir sistem içerisinde adeta denek olarak girdiğimiz, çok da iyi geçmeyen uluslararası sınavların sonuçlarını beklediğim bu dönemin gelişle birlikte “zamanı gelince düşünürüz” deyip kendimce geçiştirmeye çalıştığım başarısızlıklarımın katlanarak yeni hedeflerimi gerçekleştirme yolumda bir engel oluşturduğunu fark ettim. Aslında bu durum sadece benim için geçerli değil. Başarısızlığın, boşluğun varlığını kabullenebilmek için kendimize zaman vermemiz, yeni gerçekliğimizle yüzleşmemiz ve ona adapte olmamız gerekiyor. Yavaşça normalleşme sürecine girdiğimiz halde teknik olarak halen daha içinde bulunduğumuz karantina durumunun nadir iyi yanlarından biri olarak elimizde olan boş zamanın bir anda artması, içimizde uydurduğumuz bahanelerin temelini güçsüzleştiriyor, dolayısıyla bu durumu geçiştirmektense düşünüp yorumlamaya daha eğilimli oluyoruz. Bu kabullenme sürecinin ne kadar zor olduğu yadsınamaz, ancak uzun vadede bu süreç gerçekleşmezse kaybolan hedeflerimizin oluşturduğu ve kendimize yaşamaya izin vermediğimiz duygular en beklenmedik anlarda ortaya çıkıp olumsuz sonuçlar oluşturulabiliyor.

Başarısızlığı kabullendikten sonra sıra ayağa kalkmaya, içinde bulunduğumuz “çukuru” terk etmeye geliyor. Günlük hayata geri dönme girişiminde bulunmak, bu noktada ansızın olup biten bir gerçeklikten çok, bir geçiş süreci oluyor benim için. Tekrardan sabah alarmla kalkacak motivasyonu bulmanın, eylemin kendisini gerçekleştirmekten daha zor olduğunu göz önünde bulundurursak hem kendimiz hem çevremiz için yararlı bir harekette bulunduğumuzu bilmek, kanımca masanın başına oturmaya kolaylaştırıyor. Bu noktada size “Forest” isimli mobil üretkenlik uygulamasından bahsetmek istiyorum. Forest, iş yapmanız gereken süre boyunca telefondaki dikkat dağıtıcı uygulamalara girişinizi engelliyor, bu nedenle zamanınızı iyi kullanıp kendinizi motive etmiş olma yolunda bir adım atmış oluyorsunuz. Eğer uygulamadan çıkmadan ayarladığınız zamanı doldurabilirseniz kazandığınız sanal paraları biriktirerek gerçek ağaçlar da diktirebiliyorsunuz. Biz de Forest gibi üretkenlik uygulamaları sayesinde yukarıda bahsettiğim döngünün sosyal medya ayağını kırıp kendi içimizde normalleşme yolunda bir adım atmış oluyoruz.

Ne kadar geç veya erken olduğu fark etmeksizin, çoğu zaman bu kabullenme sürecini geçirdikten sonra en küçük düşüşü bile kendi zihnimizde ne denli büyüttüğümüzü anlayıp toparlanabiliyoruz. Hiçbir düşüş tamamen sonumuzu getirmez aslında, bizi ders alıp ufak değişikliklerle yeni bir başlangıç yapmaya iter. Söylemesi yapmasından çok daha kolay biliyorum ancak ilerleyebilmek için geçmiş, bitmiş hedeflere takıntı yapmaktansa mümkün olduğu kadar geleceğe odaklanmak, kendimize yeni hedefler koymak gerekiyor.

Son olarak, özelliklerde yaz günleri için ideal olan, günü hangi saatinde dinlerseniz dinleyin sizi dans ettirip motive edecek bir çalma listesi bırakıyorum. Umarım en yakın zamanda hepimiz başarısızlıklarımızdan ders almış, düştüğümüz boşluk halinden çıkmış, yeni ufuklara yelken açmış oluruz.

<https://open.spotify.com/playlist/5V0KxvcYME5qPhtUurmq94?si=x6pvw4chRaWBLU966FR4RQ>

KEŞKELER İSTASYONU

CANBERK BATMAN

Sessiz gecelerde
bağırان yalnızlık
Aniden vuran o hiss-i
boşluk
Çaresiz bekleyiş,
umutsuzluk
Hepsi için son durak
Keşkeler

Keşkeler İstasyonu'nda
son bulur
tüm acıların
Derinlerine indiğinde
tüm anıların

İstasyonda bırakılıp
gidilen onca bavulun
içinde
binlerce pişmanlık,
yakınma, ruhun
derinliklerinde
Ama Mutlu Son
İstasyonuna gitmenin
tek yolu bu
Eski bavulları bırakıp
yenilerini doldurmalı

Budur Dünyanın
kanunu,
varlığı meçhul bir son
için
Keşkeleri bırakmalı

NEDEN YENİ BİR DİL ÖĞRENMELİYİZ?

ZEYNEP ŞENER

Yeni diller öğrenmek belirli bir yaştan sonra herkesin gözünde büyür. “O bebekliğinde öğrenmiş, eğitimini o dilde görmüş.” gibi bahaneler bulunsa da, farklı bir dil öğrenmek her türlü çabaya değer bir uğraştır. Araştırmalar, dillere olan ilgin ve zaman içerisindeki kulak dolgunluğunun verdiği bilgi, dillerin insan üstünde yarattığı etki ve beraberinde getirdiği faydaları anlamamı sağladı. Günümüzde birçok dil konuşmak yalnızca seyahatlerde sipariş vermek için değil, birey olarak gelişmemizi sağlayan bir özellik haline geldi.

Kişisel gelişimle başlamak gerekirse, bir bilişsel bilimci olan Lera Boroditsky’nin “Diller nasıl düşüncelerimizi şekillendirir” adlı TED konuşmasını dinlemenizi öneririm. Kendisi Avustralya’da yaşayan aborjinlerle yaptığı bir çalışmada yön belirtirken ‘sağ/sol’ kelimelerini kullanmadıklarını ve ‘kuzey/güney’ gibi coğrafi yönleri kullandıklarını öğrenir. Mesela “soldaki masa” yerine “güneydoğudaki masa” derler ve bu nedenle her daim yön duyuları tıpkı bir pusula gibi tetikte olur. Bugün biri çıksa ve bana kuzeydoğuyu göster dese şüphesiz başarısız olurum. Ancak o dili konuşuyor olsaydım yön duyumun gelişmesi gerekirdi. Bu da demek ki her dilin kendine özgü tarafları var ve dili öğrenmenizle beraber kendinize bu tarafları katmış oluyorsunuz. Bahsettiğim taraf yön algısı gibi kompleks bir şey de olabilir, bir deyim gibi basit bir şey de. Türkçe öğrenen birini düşünün, “ömür törpüsü” deyimini başka herhangi bir dilde yok, çevirmek istesiniz çevrilmez. Sizi zorlayan bir durumu anlatmak için fevkalbeşer iki kelime. Kısacası yeni bir dil beraberinde kendini farklı bir biçimde ifade edebilmeyi getirir çünkü dil bilmek farklı bir kültüre aşina olmak demektir. Nilay Örnek’in Mey Diageo Türkiye’nin Genel Müdürü, Levent Kömür, ile yaptığı röportajda Levent Kömür daha fazla dil bilmek istediğini söyler ve dillerle beraber değişen perspektife dikkat çeker. Arapça’da “treni kaçırdım” demek yerine “tren bensiz ayrıldı”, “uyuya kaldım” yerine “uyku beni aldı” dediklerini anlatır. Arapların konuşma biçimi Türkçe’nin aksine sorumluluk üstlenmez. Arapça’da da görüldüğü gibi yeni bir dil bilmek kişisel gelişimimiz için bizlere yeni bakış açıları ekler ve yeni kapılar açar.

Yeni kapılar hayatın her alanında önem taşır. Gerek iş gerek eğitim olsun her zaman yeniliğe ihtiyaç duyarız. Diller de bu konuda hiç olmadığı kadar etkin olmaya başladı. Eskiden çok daha yaygın olan online hayat günümüzde birçok engeli aşmayı başarıyor. Yaklaşık beş sene önce bana bir öğretmenim bahsettiği çalışma düzenine artık hepimiz aşinayız. Kendisi işlerin artık yüz yüze olmasının gerekmediğini, örneğin bir logo yaratmak için İsveç bir tasarımcıyla iletişime geçip, bütün sürecin ve ödemenin online gerçekleştirilebileceğini ve bunun uygulandığını anlatmıştı. Ancak bu beş sene önce tercih edilmiyordu. Özellikle Türk toplumunu düşünürsek toplantılar yapıp tanışabilecekleri insanları işe almak insanlara pratik ve alışılmış geliyordu. Ta ki korona çıkana ve online süreci herkese zorunlu kılana kadar. İnsanlar son beş ay içerisinde işlerini online yürütmeye alıştıkları için çalıştıkları şirketlerin yerli veya yabancı olması fark etmiyor. Uluslararası işler sıklaşmaya başladığı için de yeni diller öğrenmeliyiz. Alman bir firmanın sizinle Türkçe konuştuğunu hayal edin. Size daha sıcak ve sempatik gelmez miydi? Eğer iki firma arasında kalsaydınız onu seçmez miydiniz? Çünkü sizi daha çok anladığına ikna olabilirdiniz. Söz konusu iş olunca pragmatik yaklaşımlar tercih ediliyor ve dil öğrenmek de bunlardan biri.

Eğitime gelirsek, tıpkı iş dünyasında olduğu gibi o da online sürüyor. Yüzlerce online kurs ücretsiz dersler sunuyor. Ancak bu kaynaklara ulaşmanın ve onlardan yararlanmanın tek yolu konuştuğunuz dili bilmek. Aslında online olmasa da eğitim için dil bilmek her daim bir artı. Kitaplar her ne kadar çevrilse de orijinal dilinde okumak, yazarın aktarmak istediğine en doğru biçimde ulaşmamızı sağlıyor. Onun dışında çevrilmeyen kitapları ve filmleri tüketebilmemize vesile oluyor.

Sonuç olarak yeni bir dil öğrenmek yeni bir kültürle tanışmamızı, yeni bir iş olanağını değerlendirmemizi, yeni kitaplar okumamızı ve yeni dersler almamızı sağlıyor. Her ne kadar hepimize yeni bir dil öğrenmek zor gelse de umarım bu yazı sizleri beni ettiği kadar motive etmiştir.

BUGÜN DE DOYDUK: BATARD

ZEYNEP BÜYÜKYAZGAN

Korona döneminde hepimiz dışarıya çıkmayı, dışarıda yemek yemeyi çok özledi. Birkaç ay öncesine göre dışarıya daha çok çıksak da hala tedbirli ve telaşlıyız. Fakat, küçük istisnalar ve kaçamaklar sayesinde önceden gitmeyi çok sevdiğimiz restoranlara gider olduk. Karantina döneminde eve sipariş yapmayı reddetmiş olsalar da kapılarına kadar gittiğim ve siparişlerimi paket aldığım Batard'ı ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha görmüş oldum.

Açık mutfak, basit tasarımı olan Batard, Bomonti Ada'nın yakınlarında olsa da içeride oturduğunuzda Paris'teki küçük bir Bistro'daymış gibi hissedebilirsiniz. Hatta masanızın üstünde Vogue France dergisi bulursanız da şaşırmayın. Normalde küçük ama kalabalık olan bu mekanın masa sayısını, bu dönem için, düşürmüşler ve içeride maskesiz durmayı yasaklamışlar; ayrıca menü içinde telefonunuzdaki QR kod uygulamasını kullanmanızı rica ediyorlar. Açık mutfak olduğundan da siparişiniz kimin tarafından nasıl yapıldığını görmemiz de mümkün. Paris'teki Bistroyu andırır da menüye baktığınızda menü yelpazesinin çok daha geniş olduğunu göreceksiniz.

Lojistik açıdan sorunsuz olan Batard'ın yemeklerine de gerçekten sevgim ve saygım sonsuz. Ayda bir menülerini revize etmeleri de gerçekten çok hoşuma gidiyor. Revizyonları sayesinde Batard'a gitmekten sıkılacağım bir kez bile aklımın ucundan geçmedi. Menü konusunda beni tek hayal kırıklığına uğratan nokta bazı yemeklerin belli saat aralıklarında ve de belli günlerde servis ediliyor olması. Chicken Waffle yemeye gidekseniz pazar günü erken bir saatte gitmeyi unutmayın, yoksa benim gibi saatlerce menüye bakıp chicken waffle yerine bir şey arayacaksınız ama işin güzel yanı şu ki ne söylerseniz söyleyin muhtemelen önünüze gelen yemekten çok memnun kalacaksınız ve bir sonraki gidişinizde hangi gün olduğuna dikkat bile etmeyeceksiniz.

Aklıma gelen ilk örneğin chicken waffle olması bence bu tabağın ne kadar hoşuma gittiğini ortaya koydu. Servis ettikleri Chicken Waffle Instagram'da gördüğünüz o yağ çekmiş peçetelerin olduğu servislerden kesinlikle çok daha iştah açıcı. Bence yanındaki soslardan bal yerine chilili olanı tercih edin. E tabi sadece chicken waffle da dememeliyiz, brunch niyetine alabileceğiniz daha birçok seçenek var. New York'un herhangi bir köşesinde rastlayacağınız "Pastrami on rye" Batard'da da var. Çevirmeden kaynaklı herhalde ama Batard'da sadece Pastrami diye geçiyor. İçerisinde az malzeme ile servis yapılan restoranlardan nefret eden ben bu sefer de malzemeleri taşıyor diye biraz suratımı ekşittim. Yemeye başladıktan 3 dakika sonra da suratımdaki ekşime tamamen yok oldu.

Paris'teki bistrolara benzettim ama aynı olmadığını söyledim. Tabi mekan da farklı ama Batard aynı zamanda akşam da fine dining için de sizi bekliyor. Korona sürecinde akşam menülerini ne yazık ki bir süreliğine askıya aldılar ve yeniden servise başladıklarında inanın bizi ne bekliyor olacak ondan da pek emin değilim. Ama tek bildiğim şey şu ki eğer şimdiki menülerini sevdiyseniz ve benim yorumlarım sizi ikna ettiyse akşam menülerini daha da çok seveceksiniz.

GÜNEŞE KÜSEN GÜNEBAKAN: NİLİPEK SU YEŞİLDERE

Bu haftaki konuğumuz yaklaşık iki sene önce keşfettiğim ve ilk dinlediğim şarkısından itibaren beni kendine hayran bırakan Nilipek. Gerek sesi olsun, gerek şarkılarının sözleri, gerek de melodileriyle dinleyenleri oldukça etkileyen bir sanatçı. Şarkılarını saatlerce tekrar tekrar dinleyerek huzur bulacağınıza eminim. Özellikle kendinizi yorgun hissettiğiniz, başınızın ağrıdığı o yağmurlu günlerde durmadan dinleyebileceğiniz bir sanatçı kesinlikle. Müzik türünden bahsetmek gerekirse biraz alternatif, biraz da indie rock misali demek en mantıklısı olur herhâlde.

1988 yılında doğan Nilipek, farklı gruplarda yer almasının ardından 2015 yılında çıkardığı "Sabah" albümüyle solo kariyerine geçmiştir. 2017 yılında "Döngü" albümünü, 2018 yılında "Beraber" ve "Gözleri Aşka Gülen" adlı iki teklisini ve yakın zamanda da "mektuplar I" ve "mektuplar II" adındaki iki EP'sini sevenleriyle buluşturdu. Bunun yanında 2020 yılının başında çıkan "Biz Böyleyiz" filminin müziğini üstlenmiştir. Aynı şekilde "Bir Aşk İki Hayat", "Maral : En Güzel Hikayem", "4N1K İlk Aşk" gibi dizi ve filmlerin de müziklerinin yapımında yer almıştır.

Albümlerinden, EP'lerinden, teklilerinden bahsettik şimdi de biraz şarkıların derinliğine inelim o zaman. İlk olarak benim Nilipek'ten dinlediğim ilk şarkıyı paylaşmak isterim. Şarkının adı "Gözleri Aşka Gülen", biraz önce de söylediğim gibi 2018 yılında bir tekli olarak çıkmış. Ben de yine 2018 yılının sonlarına doğru keşfettim. Şarkı aslında daha eskilerden imiş, ben sonradan öğrendim tabii. Orijinal versiyonu 1964 yılında Nesrin Sipahi'nin yorumlamasıymış. Aynı şarkıyı, yine aynı yıl, Zeki Müren de yorumlamış. Dediğim gibi ben ilk olarak Nilipek'in yorumunu duydum. Biraz sözlere dönecek olursak, bir aşk şarkısı olduğunu söyleyebiliriz. Kişinin sevgilisine olan hayranlığını ve sevgisini anlatıyor. Tabii Nilipek'in narin ve ipeksi sesi alışılmış yorumlamanın biraz daha dışında olsa da, şarkıya çok da güzel uymuş. Ben sizin yerinizde olsam Nilipek'in yorumlaması başta olmak üzere, diğer yorumlamalara da bir göz atarım.

İkinci şarkımıza geçecek olursak, “Gözleri Aşka Gülen”i keşfetmemin hemen ardından Nilipek’i biraz araştırayım dedim. Bulduğum şarkılardan biri, yine bir “cover” aslında. İlk hâli 2007’de Ayyuka isimli grup tarafından yayınlanmış olan “Havada Bir Hinlik Var” şarkısını ele alacağım. Şarkı, 2017’de çıkan “Döngü” albümünde yer alıyor. İki yorumlaması da birbirinden güzel olan bu şarkı, bir terslik olacağını hissetme durumundan bahsediyor. Hissedilen belirsizlik ve olayları ifade edebilmekte yaşanan zorluk o kadar güzel ifade edilmiş ki sizleri gerçekten boşlukta hissettiğiniz anlara götürüyor. Bir eksiklik, tarif edilemeyen bir durum herhâlde anca böyle anlatılabilirdi. Şarkının sözlerinin tekinsiz, hinlik dolu bir durumu anlatmasının yanında şarkının melodisi ve Nilipek’in sesi bir karşıtlık yaratmış. Âdeta bir fırtına öncesi sessizlik. Her an kıyamet kopabilir ama şimdilik her şey huzurlu ve Nilipek’in sesi de bizleri sakinleştiriyor.

Son şarkımız ise 2015 yılında çıkardığı, ilk albümü “Sabah”ta yer almakta. Son şarkı, bir ayrılık şarkısı olan “Yeşil Çimler”. Biraz sitem, biraz da şikayetten oluşan bu şarkı, gerçekleşen bir ayrılıktan sonra kalan hasarları anlatıyor diyebiliriz. Belli ki kötü bir şekilde biten bir ilişkinin ardından umutsuz kalmış bir kişinin düşüncelerini aktarmış Nilipek. Karşı taraf uzun bir süre her yeri “yemyeşil” görmüş, hatta belki de hâla öyle görüyor. Oysaki bu durum kimseye yaramıyor ve aslında yıpratıcı bir durum. O kadar yıpratıcı ki, şarkının sözlerinde “Şimdi kimseyi hayatıma istemiyorum ben.” diyor. Bunun yanında öfkesinden neden kurtulamadığını da sorgulayan kişinin aklından geçen birçok düşünceye şarkı boyunca tanıklık ediyoruz. Şarkının albümdeki versiyonunun haricinde, bir de canlı akustik versiyonunu kaydetmişler. İki hâli de birbirinden güzel olmuş, ikisini de dinlemenizi tavsiye ederim. Tabii şunu da söylemeden duramayacağım, akustik versiyon daha sakin olmasıyla birlikte, daha huzurlu denilebilir.

Bu haftaki konuğumuzu da böylece ağırlamış olduk. Umarım benim çok sevdiğim Nilipek’i sizlerde sevmişsinizdir ve dinlemeye başlarsınız. Benim saatlerce dinleyebildiğim bu sanatçı, sizlerin de çalma listelerinde bir yer bulur diye umuyorum. Daha önceden Nilipek dinliyorsanız da yeni bir bakış açısı ve yeni düşüncelerle dinlemenizi dilerim...

MASKELİ BEACHLER ÇEŞME'DE

SENA POYRAZOĞLU

Kendimizi olabildiğince izole ettiğimiz uzun bir sürecin ardından yavaş yavaş normalleşmeye çalışıyoruz ama bu "yeni normal" e alışmak sandığımızdan biraz daha zorluyor bizleri. Arkadaşlarımızla serin bir yaz akşamı oturduğumuz her cafede biz menülere bakamadan ateşlerimize bakılıyor. Zaten menülere de QR kod sayesinde erişiyoruz. Sahil kenarlarında maskelerle oturuyor, çantamızdan güneş kremi yerine dezenfektanları eksik etmiyoruz. Bu durumda şunu soruyorum sizlere : Siz de özlemediniz mi eski yazları? Şu an maskelerin örttüğü yanaklarımızda oluşan güneş yanıklarını? Denizlerde yan yana çekilen fotoğrafları? Beachlerde sıradaki parçayı tahmin etmeye çalışmayı? Öyleyse sizleri alınan önlemler doğrultusunda uzun bir sürenin ardından tekrardan bizlerle buluşan, o eski yazlarımızın yaşandığı, Çeşme'nin her zevke hitap eden ve gitmeyenlerin mutlaka uğraması gereken 5 Beachle tanıştırıyorum.

1) BEFORE SUNSET BEACH

Belki de en çok fenomenlerin instagramlarını, harika dizaynlarıyla süsleyen fotoğrafları sayesinde adını duyduğumuz Before Sunset gördüğü ilgiyi sonuna kadar hak edenlerden. Ovacık Köyü'nün yakınındaki Azmak Koyu üzerinde bulunan bu beach düzenli olarak değişen dekorasyonu ve perşembe-pazar günleri 19.00-23.00 saatleri arası düzenlenen efsane "Sundown" partileri ile uyum sağlamak ve eğlenceyi dorukta yaşatmak konusunda çok başarılı. Bunların yanında ister restoranda ister akşamları Elefante konseptiyle sahil kenarında kurulan yer sofralarında göz atabileceğiniz iddialı bir menüleri de var elbette. Özellikle deniz mahsülleriyle arası iyi olanlar Kidonya'yı mutlaka denemeli. Giriş izni konusunda küçük dostlarımıza ayrıcalık tanıyan Before Sunset gönlümüzü fethedenlerden.

2) ESNAF ON THE BEACH

Çeşme'nin en yenilerinden olan Esnaf On The Beach, İstanbul Maslak ve Alaçatı Köyiçi'nde bulunan restoranlarından sonra şimdi de Altinkum'da farklı bir havaya bürünerek sevenlerine bambaşka bir deneyim sunuyor. Restoran bölümünde tecrübelerini konuşturan bu beach, Mykonos ve St. Tropez'de görülen yemekli partileri deneyimleme fırsatı tanıyor ve bu konuda Türkiye'nin ilklerinden. Ayrıca istakozlu makarnası ve çilek salatalı kokoreçi kimsenin dilinden düşmüyor. Eğlence kısmında ise spesifik bir müzik zevki olan Esnaf, 80'ler ve 90'ların yabancı coverlarından ve Türkçe Pop'tan vazgeçmeyerek çizgisinden şaşmıyor, geçmiş esintileriyle harika bir ambiyans yaratıyor. Beach-bar-modern meyhane anlayışıyla çalıştıkları için 16 yaşından küçük misafirlerin içeriye giriş izni bulunmuyor. Eğer siz de her alanda yeniliklerin kapısını açarken geçmişten de kopmayan Esnaf On The Beach'e gitmek isterseniz öncelikle internet siteleri üzerinden rezervasyon yaptırabilirsiniz.

3) BOHEME BEACH

Adının hakkını veren Boheme içeri girdiğiniz andan itibaren boheme havasıyla sizi karşılıyor. Dekorasyon konusunda rakiplerinden bir tık öne çıkmayı görsellik ve rahatlığı bir arada bulundurması dışında fotoğraf çekilmek için özel tasarlanan alanlarıyla başarıyor. Hafta sonları yoğunluğundan dolayı rezervasyon yaptırmak gerekiyor. Bu duruma rağmen ekipleri güler yüzlü oldukları kadar hızlı da olmayı başarıyor. Ne kadar kalabalık olsa da hizmetin aksamamasına çok özen gösteriliyor. Before Sunset'le aynı sahili paylaşan Boheme hayvan dostlarımız konusunda da Before Sunset'le aynı görüşte. Daha kapıda sizleri dünya tatlısı bir köpek karşılıyor. Sahili de oldukça temiz ve yosunsuz olan Boheme denizin tadını daha fazla çıkarmanız için su içinde salıncaklar ve hamaklar da bulunduruyor. Ayrıca bembeyaz kumları üzerinde bulunan puf şezlonglar hem güneşlenmek hem de sıcak havada serinlemenin en iyi yollarından olan kokteylinizi yudumlamak için oldukça modern ve rahat. Tarzının farklı oluşuyla gençlerin favorilerinden olan bu beach, bu yazki listenize mutlaka eklemeniz gerekenlerden.

4) BEACH OF MOMO

Sahilinden çok konseptiyle ve düzenlediği partilerle konuşulan Beach Of Momo, Sunday Ritual adını verdiği kumsal ve kayalar arasında gerçekleşen parti serisiyle dj kabinini sahiline indirdi ve arkasına Burning Man'den Londra'ya , Mikonos'tan Amerikanın ünlü eyaletlerine çokça sahne almış Cüneyt Öztürk'ü alarak geçen yaza damgasını vurdu aynı zamanda bir çok ünlüyü de ağırladı. Sadece bu da değil gün batımı partileriyle de gençlerin ve eğlenmeyi sevenlerin gönlünde taht kuran Momo, mutfağında İtalyan Şef Carlo Bernardini ile çalışarak restoran kısmında da oldukça iddialı olduklarını gözler önüne serenlerden. Menü'nün en ünlüsü ise çokça sevilen Bodrum'un çıtır mantısına meydan okuyan "karpuzlu mantı" tabi ki. Dalyan'da bulunan Momo berrak deniziyle bu yaz da sizleri en iyi şekilde ağırlamak için alınan tedbirlerle kapılarını açan ve sizlerin yazını güzelleştirmek için bekleyen en güzel beachlerden.

5) RISE ALAÇATI

Alaçatı'nın yeni isimlerinden olmasına rağmen en iyilerden biri olmayı başaran Rise, Port bölgesinde bulunuyor. Fenomenlerin instagramlarında gördüğümüz o meşhur halkaya ev sahipliği yapan bu beachin tasarlanmasında antik Maya şehri olan Tulum'un yeri büyük. İçeride sizi heykeller, antik yapılar ve daha bir çok sanat eseri bekliyor. Anlayacağınız göz zevkiniz oldukça tatmin ediliyor bunun yanısıra midenizi unutmuyorlar tabi ki. Momo gibi Rise da italyan şeflerle çalışıyor. Burda ise size önerebileceğim tat yazın hafiflik sevenlere balkabaklı pizza olurken denizden babam çıksa yerim diyenleriniz mutlaka enginar patatesli isli kalamara bir şans vermeli. Sahili sırf kumdan oluşan ve temizliğine önem verilen Rise'da güneş, deniz, kum üçlüsünün tadına doya doya vardıktan sonra ister happy hourlara isterseniz akşam gerçekleştirilen Zeynep Bastık gibi ünlü isimlerin sahne aldığı canlı müzik performanslarına katılabilir, bir yaz gününüzü dolu dolu yaşayabilirsiniz.

